

Pedro Flores

A TITANIC HEGEDŰSE

Silviának

A megfigyelő nem látta a jeget.
A kapitány nem látta a veszélyt.
A hajótulajdonos nem látta a prioritásokat.
Az első osztály nem látta a harmadik osztályt.
A rádiótávírársz nem látta a választ.
Lady Rothschild nem látta prémstóláját.
A gépészek nem látták az eget.
De a hegedűs, ó, a hegedűs
rögtön felfogott mindent,
összeszedte a fedélzeten
a zenekar maradék tagjait,
míg a férfiak és nők,
kik úgy hitték mindenük megvan,
megértették a mezteleneket a tragédia előtt,
és játszott,
úgy hegedült, ahogy még soha,
játszott neki,
játszott annak, aki majd hiába
várja a kikötő ködében
összeszorított ököllel
és halálát lelte a jeges tengerben,
ezerkilencszáz tizenkettő áprilisában.
Így szeretlek én:
dacolva félelemmel és hideggel
míg a világ darabjaira hull körülöttünk,
nem várva arra, hogy valaki megmentsen,
adom neked lelkem zenéjét,
amíg el nem éri nyakamat a víz.

MÁSODKÉZBŐL

7

A cipők mindig túlságosan nagyok voltak
s nyilvánvaló volt, hogy azt a ruhát
már viselte előttem valaki.
Sosem feszítettem egy új zakóban,
nem debütáltam egy sor vadonatúj gombot sem,
a sálak saját zimankójukat hozták hozták magukkal,
még az esernyők is régmúlt zuhéból jöttek.
Most is minden kölcsönben van,
minden átvarrott, toldozott-foldozott.
Ezeket a verseket
már mind használta valaki.

KIDŐLNI

Kidőlni, előkelően, úgy ahogy kell.
Nem elalélni,
nem elájulni,
nem összeesni,
nem is elbukni,
megalázva, behúzott nyakkal.
Kidőlni, mint egy tölgy saját felségterületén
azután, hogy száz évig nézte a napot
szemből szembe.